

— О, азъ знаяхъ твърдъ добръ чи ти ще мя видишь! Казá Петко съ пълно довѣріе.

— Както и да е вече, сега, сынко, цѣлуни мя, кажи ми сбогомъ, и скоро да ся върнешъ у дома, ако искашь да не вечерятъ безъ тебе.

— Какъ, чи нѣма ли пакъ да мя земешъ съ себе си? извика момчето като хвана въ сжщото время да тріе очитѣ си за да покаже чи има намѣреніе да плаче.

— Ты знаешъ твърдъ добръ чи баба ти и дѣдо ти не щѣтъ това нѣщо, казá Германъ, като ся затуляше задъ властьтж на старитѣ домоначалници, както прави единъ чловѣкъ, който не счита почти върху своіжтж собствениж власть.

Но момчето не щѣ да чуе нищо. То хвана наистинж да плаче, като казваше съ плачевенъ гласъ чи, като баща му завождаше Марійкж, той можѣше много добръ да заведе и него. На това му ся отговори чи има да ся минатъ голѣмы коріи, чи тамъ има много злы животны които ядатъ малкитѣ дѣца, чи Сивата не може да носи трима на едно, чи тя ся произнесла за това еше като щѣла да трѣгне, и чи тамъ гдѣто щѣли да идатъ тѣ, нѣмало нито легло нито вечеря за малкитѣ дѣца. Всичкитѣ тія превъсходни доказателства не можѣха никакъ да убѣдятъ малкій Петко; той ся хвърли на тревжтж, и ся рас-тракаля по неіж като выкаше чи тейко му не